

Arrest

**nr. 105 480 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. VAN DER MOEREN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 oktober 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 oktober 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 januari 2013.

1.3. Op 15 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 januari 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoense origine te zijn. 18 à 20 jaar geleden verhuisde u als kind met uw familie van Afghanistan naar Pakistan omdat uw vader voor de veiligheid van zichzelf en zijn gezin vreesde omdat hij de communisten had gesteund gedurende het regime van Najibullah. Tijdens het talibanregime werd het huis van uw familie in Kaboel in beslag genomen door de taliban. Nadat uw vader verschillende keren vanuit Pakistan naar Kaboel was teruggekeerd om te proberen het huis terug te krijgen, werd hij in Afghanistan ontvoerd door de taliban en gedurende een jaar vastgehouden. Kort na zijn terugkeer naar zijn familie overleed hij.

Vijf à zes jaar geleden leerde u uw vrouw kennen, een Afghaanse die in Nederland woont. Toen u haar in december 2009 van de luchthaven in Kabul ging ophalen om in Kabul met haar te trouwen werd uw huis door de taliban tot ontploffing gebracht omdat uw vader een voormalig communist was. Hierop besloot u het trouwfeest van Afghanistan naar Pakistan te verhuizen. Op 20 december 2009 trouwde u in Peshawar.

Ten gevolge van uw huwelijk met een vrouw die in Europa woont en omdat u in uw winkel in Pakistan alcohol verkocht, werd u bedreigd door de taliban. U ontving zowel dreigtelefoons als dreigbrieven. Ook werd tot drie maal toe een bom in uw winkel tot ontploffing gebracht. De eerste twee keer wist u de schade te herstellen maar na de derde ontploffing was de winkel onherstelbaar beschadigd.

U leefde gedurende vijf à zes maanden ondergedoken op verschillende adressen in Afghanistan, waar u een smokkelaar regelde en uw vlucht voorbereidde. Rond april 2011 verliet u Afghanistan. Ongeveer zes maand later, op 3 oktober 2011, kwam u in België aan. 's Anderendaags vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara en een kopie daarvan; de taskara's van uw vader, moeder, broer en zus; DVD met filmpjes over aanslag in Kabul; uw huwelijksuitnodiging; een foto van uw huwelijksfeest; een geboortekaartje van uw zoon; een dreigbrief van de taliban; een kopie van een kieskaart; diverse documenten in verband met het huis van uw familie in Kaboel.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u door de taliban vervolgd werd. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 45/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zowel uw vervolging door de taliban in Afghanistan als in Pakistan hebt u in uw relaas niet aannemelijk gemaakt. Zo stelt u dat de Afghaanse taliban uw huis in Wazir Akbar Khan in december 2009 tot ontploffing hebben gebracht omdat u door hen als communist werd aanzien. U bent echter niet helemaal zeker van de datum waarop dit is gebeurd. Zo haalt u aan dat de aanval plaats vond zo'n vier à vijf dagen voor uw huwelijk en dat het misschien op 16 december was (CGVS, p. 16 en 17). Aangezien u houder bent van een bachelordiploma en dus hooggeschoold bent mag er verwacht worden dat u zich de datum van een dergelijke dramatische gebeurtenis als een aanval van de taliban op uw huis, exact herinnert. Bovendien viel deze datum samen met de aankomst van uw aanstaande in Kaboel en werd u door deze tragische gebeurtenis gedwongen om uw trouwfeest inderhaast naar Pakistan te verhuizen. De dag van deze ontploffing was dus in vele opzichten een erg belangrijke dag voor u. De aanslag op uw huis zou volgens uw verklaringen blijken uit de door u voorgelegde DVD (cgvs, p.18). De DVD blijkt verslagen in te houden van een aanval op Wazir Akbar Khan op 15 december 2009. Informatie van het CGVS met betrekking tot deze aanval leert dat er midden december inderdaad een aanval plaats vond in de Wazir Akbar Khan wijk van Kaboel, maar dat deze plaatsvond op 15 en niet op 16 december 2009 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien vond deze aanval plaats in de voormiddag, terwijl u stelt dat hij 's nachts is gebeurd (CGVS, p. 10). Er vielen die dag 8 doden en zo'n 40 gewonden in de diplomatieke Wazir Akbar Khan wijk, waar onder meer de Amerikaanse en Canadese ambassade, talrijke overheidsgebouwen zoals het presidentieel paleis, verschillende internationale ngo's en de hoofdzetel van de internationale militaire coalitie zich bevinden en waar veel buitenlanders wonen. Ook de huizen van Ahmad Zia Masood, voormalig vice-president van Afghanistan en broer van de in 2001 door de taliban vermoorde Ahmad Shah Masood, en van Salem Ihsas, voormalig politiechef van Kaboel, en een hotel van familieleden van Rabani, voormalig president en destijds lid van de Wolesi Jirga, bevonden zich in de nabijheid van de ontploffing. Onder de dodelijke slachtoffers bevonden zich twee nichtjes van Ihsas en een secretaris van Masood en zowel Ihsas zelf als zijn zoon raakten gewond in de aanslag. Daags voor de aanslag vond er in de wijk een ontmoeting plaats tussen Afghaans president Karzai en admiraal Mike Mullen over het inzetten van 30 000 bijkomende Amerikaanse troepen in Afghanistan. In de lijst met potentiële doelwitten die genoemd worden in de berichtgeving over de aanslag komt uw familie niet voor. Hoewel

de aanslag niet officieel werd opgeëist en dus niet geweten is wat het exacte doelwit van de aanslag was, is het, gezien de plaats van de aanslag en de gemaakte slachtoffers, dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u en uw familie het doelwit waren. De DVD met filmpjes over deze aanslag verandert niets aan bovenstaande argumentatie aangezien niet de aanslag op zichzelf, maar wel uw rol als doelwit in deze beslissing wordt betwist. Anders dan bovenvermelde aanslag vermeldt u geen gebeurtenissen of brengt u geen bewijzen aan waaruit moet blijken dat u persoonlijk, na een verblijf van 18 à 20 jaar in Pakistan, omwille van het verleden van uw vader als ex-communist in Afghanistan zou worden vervolgd.

Wat betreft uw vervolging in Pakistan dient vooreerst te worden opgemerkt dat u uw huwelijk met een vrouw die in Europa woont niet aantoonbaar op basis van de nodige bewijsstukken. U legt immers geen enkel document voor waaruit uitdrukkelijk zou blijken dat u met een vrouw uit Nederland zou zijn gehuwd. Uit de huwelijksuitnodiging, de foto van het trouwsfeest en het geboortekaartje kan dit immers niet worden afgeleid. Uit de uitnodiging blijkt immers niet dat het een huwelijk zou betreffen waarbij een vrouw die in Nederland verblijft is betrokken. Hetzelfde kan worden gezegd over de huwelijksfoto. Het geboortekaartje heeft dan weer geen betrekking op uw huwelijk en vermeldt evenmin uw naam zodat er zelfs niet kan worden uit afgeleid dat het verband zou houden met u persoonlijk. Ook uw verklaringen over uw geplande huwelijk in Kaboel zijn niet geloofwaardig. Zo beweert u dat u pas besliste om in Peshawar te huwen op de dag van de hierboven vermelde aanslag in Kaboel dd. 15 december en vond uw huwelijk daar effectief plaats op 20 december 2009. De uitnodiging die u als bewijs voor uw asielmotieven voorlegt, vermeldt ook de datum 20 december 2009 als huwelijksdatum en Peshawar als locatie van het feestgebeuren. Het is niet waarschijnlijk dat u, in de vijf dagen die u had om dit huwelijk te regelen, er in slaagde om huwelijksuitnodigingen te laten drukken, versturen en de genodigden zo tijdig aanwezig te krijgen in Peshawar in plaats van Kaboel. Uw verklaring als zou de papieren uitnodiging een louter symbolisch aandenken aan uw huwelijk zijn voor uw vrouw en als zouden de gasten telefonisch van het nakende huwelijk in Peshawar op de hoogte zijn gesteld (CGVS, p. 16 en 17), is niet bevredigend aangezien u al had beweerd dat de enige voorbereidingen die in de vijf dagen voor het huwelijk nog moesten worden getroffen, het versturen van de uitnodigingen was naar uw vrienden in Pakistan en Afghanistan (CGVS, p. 16).

Ook aan uw beweringen over uw problemen in Pakistan kan geen geloof worden gehecht. Zo vermeldde u de drie ontploffingen in uw winkel niet tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken. Het is zeer bevreemdend dat u deze toch wel zeer dramatische en voor uw asielaanvraag belangrijke elementen pas tijdens uw tweede interview aanbrengt. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van de eerste ontploffing in uw winkel. Zo stelt u eerst dat die zou plaats hebben gevonden na uw huwelijk (CGVS, p. 8) maar beweert u later dat die voor uw huwelijk gebeurde (CGVS, p. 14). Ook spreekt u zichzelf tegen wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen wanneer u eerst stelt dat de dreigbrieven en ontploffingen dateren van voor de laatste zes maanden die u in Afghanistan ondergedoken spendeerde (CGVS, p. 11) maar luttele minuten later beweert dat zowel de laatste brief als de laatste ontploffing dateren van toen u al ondergedoken was (CGVS, p. 12). Daarnaast worden in uw relaas een paar opvallende onwaarschijnlijkheden opgemerkt. Zo is het niet plausibel dat u zelfs nadat de taliban tot twee keer toe een bom hebben doen afgaan in uw winkel en nadat u van hen een dreigbrief ontving, doorging met de door de taliban gelaakte illegale productie en verkoop van alcohol. Uw verklaring dat u het geld van deze verkoop nodig had (CGVS, p. 15) is niet bevredigend omdat men, gezien de problemen die zowel u, uw vader als uw oom met de taliban in Afghanistan al zouden hebben gehad, mag veronderstellen dat u de waarschuwingen van de Pakistaanse taliban niet zomaar in de wind zou slaan uit commerciële overwegingen. Evenmin is het plausibel dat u, terwijl u zegt ondergedoken te leven, wel gewoon aan de slag bleef in uw winkel, die al tot twee maal toe het doelwit was geweest van de taliban (CGVS, p. 12). De tweede dreigbrief ontving u naar eigen zeggen toen u zich al voor de taliban verstopte, maar u vond hem in de deur van uw winkel, die gewoon open bleef en waar u, zoals reeds gezegd, de verkoop van alcohol verder zette (cfr. supra). De geloofwaardigheid van uw relaas omtrent uw vervolging in Afghanistan en Pakistan wordt door bovenstaande elementen ernstig ondermijnd.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkele geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Uw taskara, de taskara's van uw vader, moeder, broer en zus en uw stemkaart bevatten informatie die geen verband houdt met de door u aangehaalde vluchtmotieven. In verband met de huwelijksuitnodiging, de trouwfoto, het geboortekaartje van uw zoon en de diverse documenten in verband met het huis van uw familie in Kaboel wordt gesteld dat deze documenten informatie bevatten die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Betreffende de dreigbrief van de taliban blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke

documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien hebben documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel (de eerste vier middelen) – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2 In een tweede onderdeel – aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), verwijst verzoeker vooreerst naar zijn uiteenzetting onder het eerste middel. Voorts betwist hij de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de hoofdstad Kabul. Hij stelt dat Kabul absoluut onveilig is, gelet op de vele aanslagen die er toch nog plaatsvinden en verzoeker meent dan ook dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van het willekeurig geweld dat er heerst in Kabul.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een fotokopie van het identiteitsbewijs van verzoekers echtgenote mevrouw M. S., een “Attestation de mariage” afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel op 6 februari 2013 waarin wordt gesteld dat verzoeker en “mevrouw S.M., dochter van meneer D. en mevr. B.” een officieel huwelijk hebben gesloten in Peshawar, Pakistan op 20 december 2009, een geboorteakte van A. O. S. en een fotokopie van twee pagina's uit verzoekers paspoort, afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel op 6 februari 2013 (origineel paspoort ter terechtzitting getoond).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich de datum niet exact herinnert van de aanval op Wazir Akbar Khan op 15 december 2009 waarbij ook zijn huis tot ontploffing werd gebracht, hij verkeerdelijk stelt dat deze aanval 's nachts is gebeurd en het gelet op de plaats van de aanslag en de gemaakte slachtoffers onwaarschijnlijk is dat hij en zijn familie het doelwit waren, zoals omstandig wordt toegelicht, en hij anders dan voormelde aanslag geen gebeurtenissen vermeldt of geen bewijzen aanbrengt waaruit moet blijken dat hij persoonlijk, na een verblijf van 18 à 20 jaar in Pakistan omwille van het verleden van zijn vader als ex-communist in Afghanistan zou vervolgd worden, (ii) hij zijn huwelijk met een vrouw die in Europa woont niet aantoonbaar op basis van de nodige bewijsstukken en ook zijn verklaringen over zijn geplande huwelijk in Kabul niet geloofwaardig zijn, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (iii) ook aan zijn beweringen over zijn problemen in Pakistan geen geloof kan worden gehecht daar hij de drie ontploffingen in zijn winkel niet vermeldde tijdens zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip van de eerste ontploffing in zijn winkel, hij zich ook tegensprekt wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen wanneer hij eerst stelt dat de dreigbrieven en ontploffingen dateren van voor de laatste zes maanden die hij in Afghanistan ondergedoken spendeerde maar luttele minuten later beweert dat zowel de laatste brief als de laatste ontploffing dateren van toen hij al ondergedoken was, het niet plausibel is dat hij zelfs nadat de taliban tot twee keer toe een bom hebben doen afgaan in zijn winkel en nadat hij van hen een dreigbrief ontving doorging met de door de taliban gelaakte illegale productie en verkoop van alcohol en het evenmin plausibel is dat hij, terwijl hij zegt ondergedoken te leven, wel gewoon aan de slag bleef in zijn winkel die tot twee maal toe het doelwit was geweest van de taliban, (iv) de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen en (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het

subsidiare beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet hierbij bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel ongeloofwaardig is en hij derhalve niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk door de taliban worden geïnterviewd en vervolgd.

2.7.1. Met betrekking tot de aanslag waarbij de woning van zijn familie in Afghanistan werd vernield, haalt verzoeker aan dat deze aanslag meer dan drie jaar geleden plaatsvond. Hij wijst er vervolgens op dat hij gedurende het hele interview continu stelde dat deze aanslag plaatsvond 4 of 5 dagen voor zijn huwelijk, wat correct is aangezien hij huwde op 20 december 2009 en de ontploffing plaatsvond op 15 december 2009. Verzoeker stelt dat hij door de dossierbehandelaar evenwel gedwongen werd om toch een exacte datum te geven, waarop hij uiteindelijk stelde dat het misschien 16 december 2009 was. Verder betwist verzoeker dat hij tijdens het interview heeft gezegd dat deze aanval 's nachts plaatsvond. Zijn raadsman kan dit evenmin terugvinden in haar nota's. Verzoeker verduidelijkt in dit verband dat de aanslag welke 's nachts plaatsvond een aanval op zijn woning in Pakistan betreft, zoals hij ook heeft aangegeven tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat het, gelet op de plaats van de aanslag en de gemaakte slachtoffers, onwaarschijnlijk is dat verzoeker en zijn familie het doelwit van deze aanslag waren. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf aangeeft dat de aanslag niet officieel werd opgeëist en aldus niet geweten is wat het exacte doelwit van de aanslag was. Gelet op het feit dat de aanslag plaatsvond vlak voor de voordeur van de woning van verzoekers vader, hetgeen niet wordt betwist en wat duidelijk te zien is op de bijgebrachte CD-rom, kan het Commissariaat-generaal dan ook niet met zekerheid uitsluiten dat de aanslag gericht was tegen hem en zijn familie, aldus nog verzoeker.

Daargelaten de vaststellingen van de bestreden beslissing dat verzoeker zich de datum niet exact herinnert van de aanval op de diplomatieke wijk Wazir Akbar Khan van Kabul op 15 december 2009 waarbij ook zijn huis tot ontploffing werd gebracht en hij verkeerdelijk stelt dat deze aanval 's nachts is gebeurd, slaagt verzoeker er geenszins in te overtuigen dat hij en zijn familie een specifiek doelwit vormde bij deze aanslag omdat zij door de taliban als communisten werden aanzien. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: "(...) Er vielen die dag 8 doden en zo'n 40 gewonden in de diplomatieke Wazir Akbar Khan wijk, waar onder meer de Amerikaanse en Canadese ambassade, talrijke overheidsgebouwen zoals het presidentieel paleis, verschillende internationale ngo's en de hoofdzetel van de internationale militaire coalitie zich bevinden en waar veel buitenlanders wonen. Ook de huizen van Ahmad Zia Masood, voormalig vice-president van Afghanistan en broer van de in 2001 door de taliban vermoorde Ahmad Shah Masood, en

van Salem Ihsas, voormalig politiechef van Kaboel, en een hotel van familieleden van Rabani, voormalig president en destijds lid van de Wolesi Jirga, bevonden zich in de nabijheid van de ontploffing. Onder de dodelijke slachtoffers bevonden zich twee nichtjes van Ihsas en een secretaris van Masood en zowel Ihsas zelf als zijn zoon raakten gewond in de aanslag. Daags voor de aanslag vond er in de wijk een ontmoeting plaats tussen Afghaans president Karzai en admiraal Mike Mullen over het inzetten van 30 000 bijkomende Amerikaanse troepen in Afghanistan. In de lijst met potentiële doelwitten die genoemd worden in de berichtgeving over de aanslag komt uw familie niet voor. Hoewel de aanslag niet officieel werd opgeëist en dus niet geweten is wat het exacte doelwit van de aanslag was, is het, gezien de plaats van de aanslag en de gemaakte slachtoffers, dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u en uw familie het doelwit waren. De DVD met filmpjes over deze aanslag verandert niets aan bovenstaande argumentatie aangezien niet de aanslag op zichzelf, maar wel uw rol als doelwit in deze beslissing wordt betwist. De DVD met filmpjes over deze aanslag verandert niets aan bovenstaande argumentatie aangezien niet de aanslag op zichzelf, maar wel uw rol als doelwit in deze beslissing wordt betwist. Anders dan bovenvermelde aanslag vermeldt u geen gebeurtenissen of brengt u geen bewijzen aan waaruit moet blijken dat u persoonlijk, na een verblijf van 18 à 20 jaar in Pakistan, omwille van het verleden van uw vader als ex-communist in Afghanistan zou worden vervolgd." Met de stelling in het verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal niet met zekerheid kan uitsluiten dat de aanslag gericht was tegen hem en zijn familie, beperkt verzoeker zich in wezen tot het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal doch brengt hij geen concrete elementen of argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, welke dan ook onverminderd overeind blijven.

2.7.2. Daarnaast maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij problemen kende met de taliban omwille van zijn huwelijk in Pakistan met een Afghaanse die in Nederland woont, niet in het minst daar hij dit huwelijk niet aantoonde aan de hand van overtuigende bewijsstukken.

De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken in dit verband zodat de motieven dienaangaande waar het volgende wordt gesteld "(...) U legt immers geen enkel document voor waaruit uitdrukkelijk zou blijken dat u met een vrouw uit Nederland zou zijn gehuwd. Uit de huwelijksuitnodiging, de foto van het trouwfeest en het geboortekaartje kan dit immers niet worden afgeleid. Uit de uitnodiging blijkt immers niet dat het een huwelijk zou betreffen waarbij een vrouw die in Nederland verblijft is betrokken. Hetzelfde kan worden gezegd over de huwelijksfoto. Het geboortekaartje heeft dan weer geen betrekking op uw huwelijk en vermeldt evenmin uw naam zodat er zelfs niet kan worden uit afgeleid dat het verband zou houden met u persoonlijk." staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat de naam van de bruid op de huwelijksuitnodiging niet overeenstemt met de naam van de vrouw waarmee verzoeker beweert te zijn gehuwd. Zoals blijkt uit verzoekers verklaringen en de door de Afghaanse ambassade te Brussel afgeleverde huwelijksakte en de kopie van haar Nederlandse documenten, zou de familienaam van verzoekers echtgenote immers Shenwari zijn, terwijl de huwelijksuitnodiging "de dochter van de heer en mevrouw Walayat Afridi" vermeldt. Verzoekers uitleg hiervoor ter terechtzitting, namelijk dat er bij de opmaak van de huwelijksuitnodiging een fout is gebeurd, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten kunnen de Raad te dezen niet overtuigen.

Het identiteitsbewijs van mevrouw M. Shenwari toont niet aan dat zij met verzoeker is gehuwd. Ook de twee pagina's uit verzoekers paspoort of het origineel tonen zijn huwelijk met mevrouw Shenwari niet aan.

Met betrekking tot de "Attestation de mariage" afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel op 6 februari 2013 waarin wordt gesteld dat verzoeker en "mevrouw S.M., dochter van meneer D. en mevr. B." een officieel huwelijk hebben gesloten in Peshawar, Pakistan op 20 december 2009 dient te worden vastgesteld dat dit document een foutief telefoonnummer vermeldt van de Afghaanse ambassade te Brussel. Daarnaast rijst de vraag op basis van welke documenten de ambassade zou kunnen attesteren dat er op 20 december 2009 een officieel huwelijk werd gesloten in Peshawar tussen verzoeker en mevrouw M. Shenwari. Dit klemt des te meer daar verzoeker in voorliggend verzoekschrift beweert dat hij en zijn echtgenote op het ogenblik van hun huwelijk illegaal in Pakistan verbleven zodat zij er geen huwelijksakte konden aanvragen. Bovendien verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het een traditioneel huwelijk betrof (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vraag 15).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit document niet eerder in de procedure heeft neergelegd omdat hij het niet "nuttig achtte", terwijl redelijkerwijs kan aangenomen worden dat hij het bewijs van zijn huwelijk wel degelijk neerlegt tijdens de asielprocedure vermits hij voorhoudt dat dit huwelijk een van de oorzaken is van zijn problemen met de taliban. Meer nog het is niet te begrijpen, en verzoeker geeft ook geen plausibele verklaring, waarom een huwelijksattest van 6 februari 2013 moet dienen als bewijs van een huwelijk van 2009 terwijl verzoeker een gezinshereniging had aangevraagd in Nederland. Doordat de thans voorgelegde "Attestation de mariage" niet eerder werd aangevraagd ter ondersteuning van de procedure tot gezinshereniging in Nederland, die blijkens verzoekers verklaringen reeds werd opgestart toen zijn echtgenote na hun huwelijk terugkeerde naar Nederland (administratief dossier, stuk 3, p. 6), kan de Raad zich overigens niet van de indruk ontdoen dat dit document als complaisancestuk voor onderhavige procedure werd opgemaakt. Gelet op het voorgaande kan aan de "Attestation de mariage" geen bewijswaarde worden verleend als bewijs van verzoekers huwelijk met mevr. S. gesloten in Pakistan in 2009 en de daaruit volgende problemen die hij om die reden heeft gekend met de taliban.

In de geboorteakte wordt de vader niet vermeld zodat op basis van dit stuk niet wordt aangetoond dat verzoeker de vader is van het kind, laat staan dat hij met de moeder ervan gehuwd is in Pakistan en om die reden problemen kent met de taliban. Bovendien stelt de Raad een discrepantie vast tussen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte geboorteakte. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor alsook uit de door hem voorgelegde huwelijksakte blijkt dat hij op 20 december 2009 gehuwd zou zijn met mevrouw M. Shenwari. Verzoeker verklaarde verder dat zijn echtgenote maximum vier à vijf maanden later terugkeerde naar Nederland, dus omstreeks april-mei 2010 (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Uit de door verzoeker bijgebrachte geboorteakte van A. O. S. blijkt evenwel dat het kind geboren is op 12 juni 2011, dus meer dan een jaar nadat verzoekers echtgenote volgens zijn verklaringen is teruggekeerd naar Nederland. Deze vaststellingen doen andermaal afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Dat het kind in kwestie eveneens de voornaam van verzoeker draagt, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

2.7.3. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent zijn problemen met de taliban in Pakistan.

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, vermeldde verzoeker de drie ontploffingen in zijn winkel niet tijdens zijn eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker deze omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken, stellende dat algemeen geweten is dat men bij het eerste gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de asielzoeker vraagt dat deze zeer kort zijn problematiek uiteenzet zonder daarbij alles in detail te vertellen en dat hij bij aanvang van het interview voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dan ook stelde dat hij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de belangrijkste reden van zijn vertrek had kunnen aangeven doch niet alles in detail, waarbij men stelde dat dit geen probleem was daar hij bij zijn tweede verhoor de kans zou krijgen om alles zeer gedetailleerd uit te leggen, kan hij opnieuw niet overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag in het kader van zijn plicht tot medewerking redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielaanvraag als de drie ontploffingen in zijn winkel in Pakistan bij de aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. In tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert, heeft hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van ontploffingen in zijn winkel. Hij vermeldde enkel een nachtelijke aanval op zijn huis (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5., p. 3). Uit de lezing van het administratief dossier blijkt voorts dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij de kans heeft gekregen om nog bijkomende opmerkingen te maken of verklaringen toe te voegen, mogelijkheid waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 3) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Daarenboven verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal dat het

eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat hij er de belangrijkste redenen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, zij het niet in detail (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Daar verzoeker aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijk element in zijn asielaanvraag, besluit de Raad dat deze omissie verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door hem opgedichte verhaal.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende tegenstrijdigheden heeft vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen. Deze tegenstrijdigheden vinden steun in het administratief dossier en betreffen wezenlijke elementen in verzoekers verhaal, met name het tijdstip van de eerste ontploffing in verzoekers winkel en de chronologie van de gebeurtenissen. De Raad stelt vast dat verzoeker met de stelling in het verzoekschrift dat de eerste ontploffing dateert van voor het huwelijk, de tweede ontploffing dateert van enkele maanden na het huwelijk en de derde ontploffing plaatsvond tijdens de maanden dat hij ondergedoken leefde, louter vasthoudt aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen, hetgeen onvoldoende is om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Voorts acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet plausibel dat verzoeker zelfs nadat de taliban tot twee keer toe een bom hebben doen afgaan in zijn winkel en nadat hij van hen een dreigbrief ontving doorging met de door de taliban gelaakte illegale productie en verkoop van alcohol. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband, namelijk dat hij na de eerste ontploffing tegen de mensen stelde dat hij gestopt was met de verkoop van alcohol doch hij stiekem doorging met de verkoop daarvan omdat hij geld nodig had, dat de verkoop van alcohol immers meer opbracht dan de verkoop van de andere producten uit de winkel en dat hij na de tweede ontploffing besefte dat hij toch wel heel voorzichtig moest zijn, reden waarom hij alleen nog alcohol verkocht aan vrienden en familie die hij vertrouwde. Deze uitleg kan echter niet volstaan als afdoende verklaring waarom verzoeker niet helemaal is gestopt met de verkoop van alcohol indien dit daadwerkelijk zijn leven in gevaar bracht. Dit klemmt des te meer daar, zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker de waarschuwingen van de taliban niet zomaar in de wind zou slaan uit commerciële overwegingen gelet op de problemen die zowel hij, zijn vader als zijn oom met de taliban in Afghanistan reeds zouden hebben gekend. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na de eerste twee bommen slechts heel weinig verkocht, enkel aan een paar mensen (administratief dossier, stuk 3, p. 14). Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze de opbrengst van de verkoop van een dergelijke kleine hoeveelheid noodzakelijk zou zijn geweest voor verzoeker om in het onderhoud van zijn gezin te kunnen voorzien. Overigens verklaarde verzoeker tijdens het gehoor zelf dat hij wel van plan was om ermee te stoppen toen het echt erg werd (administratief dossier, stuk 3, p. 15), waardoor deze inkomsten op dat ogenblik ook zouden wegvallen. Daarnaast is het evenmin plausibel is dat verzoeker, terwijl hij zegt ondergedoken te leven, wel gewoon aan de slag bleef in zijn winkel die tot twee maal toe het doelwit was geweest van de taliban. Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij zelf niet meer werkzaam was in de winkel toen hij ondergedoken leefde maar de winkel toen nog wel open was, valt niet te rijmen met zijn verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het commissariaat-generaal, waar hij verklaarde dat hij op het ogenblik dat hij de tweede dreigbrief ontving, nog steeds in zijn winkel werkte, zij het niet regelmatig (administratief dossier, stuk 3, p. 12).

2.7.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde en niet onder punt 2.7.2. besproken documenten niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7.5. Het geheel van wat voorafgaat volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgedichte vluchtverhaal. Dienvolgens is er geen reden om dit verhaal te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.8.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op "high profile" doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen

voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westelingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de stelling dat Kabul in werkelijkheid absoluut onveilig is gelet op de vele aanslagen die er toch nog plaatsvinden, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Kabul gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het EHRM in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09), 20 juli 2010: "*Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.*"). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS